

I

(Lagstiftningsakter)

DIREKTIV

RÅDETS DIREKTIV 2010/24/EU

av den 16 mars 2010

om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, avgifter och andra åtgärder

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-sätt, särskilt artiklarna 113 och 115,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ⁽¹⁾,med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-téns yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med ett särskilt lagstiftningsförfarande, och

av följande skäl:

- (1) Ett ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaterna för indrivning av varandras fordringar och unionens fordringar som avser vissa skatter och andra åtgärder bidrar till en väl fungerande inre marknad. Det säkerställer skattneu-tralitet och har gjort det möjligt för medlemsstaterna att avlägsna diskriminerande skyddsåtgärder vid gränsöver-skridande transaktioner som är avsedda att förebygga bedrägerier och budgetförluster.
- (2) Bestämmelser om ömsesidigt bistånd för indrivning fö-reskrevs för första gången i rådets direktiv 76/308/EEG av den 15 mars 1976 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar uppkomna till följd av verksamhet som utgör en del av finansieringssystemet för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och av

jordbruksavgifter och tullar samt med avseende på mer-värdeskatt ⁽³⁾. Det direktivet och de rättsakter som änd-rade det kodifierades genom rådets direktiv 2008/55/EG av den 26 maj 2008 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som har avseende på vissa avgifter, tullar, skatter och andra åtgärder ⁽⁴⁾.

- (3) Trots att dessa bestämmelser var ett första steg mot för-bättrade indrivningsförfaranden i unionen genom en till-närmning av tillämpliga nationella bestämmelser har de emellertid visat sig vara otillräckliga för att tillgodose den inre marknadens krav så som den har utvecklats under de senaste 30 åren.
- (4) För att bättre slå vakt om medlemsstaternas ekonomiska intressen och den inre marknadens neutralitet är det nödvändigt att utvidga tillämpningsområdet för det öm-sesidiga biståndet för indrivning till att även omfatta fordringar som avser skatter och avgifter som ännu inte omfattas av det ömsesidiga biståndet för indrivning, samtidigt som det för att kunna hantera det ökande antalet framställningar om bistånd och för att nå ett bättre resultat är det nödvändigt att effektivisera och för-enkla tillämpningen av biståndet i praktiken. För att upp-fylla dessa mål är det nödvändigt med omfattande an-passningar och enbart en ändring av det befintliga direk-tivet 2008/55/EG är inte tillräckligt. Detta bör därför upphävas och ersättas med en ny rättsakt som bygger på resultatet av direktiv 2008/55/EG, men som innehåller bestämmelser om tydligare och exaktare regler, då så är nödvändigt.
- (5) Genom tydligare regler skulle ett utökat informations-utbyte främjas mellan medlemsstaterna. De skulle även säkerställa att alla juridiska och fysiska personer i unio-nen omfattas, med beaktande av det hela tiden växande antalet juridiska konstruktioner, som inte bara omfattar traditionella konstruktioner som truster och stiftelser, utan även nya instrument som skattebetalare i medlems-staterna kan inrätta. De skulle vidare göra det möjligt att beakta alla de former som de offentliga myndigheternas

⁽¹⁾ Yttrandet avgivet den 10 februari 2010 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Yttrandet avgivet den 16 juli 2009 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽³⁾ EGT L 73, 19.3.1976, s. 18.

⁽⁴⁾ EUT L 150, 10.6.2008, s. 28.

fordringar avseende skatter, tullar, avgifter, återbetalningar och interventioner kan ha, inklusive alla penningfordringar mot den berörda skattepliktiga personen eller mot en tredje part som ersätter den ursprungliga fordran. Tydligare bestämmelser är främst nödvändiga för att tydligare definiera alla berörda parter rättigheter och skyldigheter.

- (6) Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas befogenhet att fastställa vilka indrivningsmetoder som ska förekomma i deras inhemska lagstiftning. Det är emellertid nödvändigt att säkerställa att varken skillnaderna mellan nationella lagstiftningar eller bristen på samordning mellan behöriga myndigheter förhindrar ett väl fungerande system för ömsesidigt bistånd enligt detta direktiv.
- (7) Det ömsesidiga biståndet kan bestå av följande: den anmodade myndigheten kan till den sökande myndigheten lämna de upplysningar som den senare behöver för att driva in fordringar som har uppstått i den sökande medlemsstaten samt delge gäldenären alla handlingar som gäller dessa fordringar och som har sitt ursprung i den sökande medlemsstaten. Den anmodade myndigheten kan även på begäran av den sökande myndigheten driva in de fordringar som har uppstått i den sökande medlemsstaten eller vidta säkerhetsåtgärder för att säkerställa indrivningen av dessa fordringar.
- (8) Antagande av ett enhetligt dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten, liksom antagande av ett enhetligt standardformulär för delgivning av handlingar och beslut som gäller fordran, bör lösa problemen med erkännande och översättning av handlingar från en annan medlemsstat, vilka är en viktig orsak till de nuvarande biståndsbestämmelsernas ineffektivitet.
- (9) En rättslig grund för utbyte av upplysningar utan föregående begäran om en viss återbetalning av skatt bör upprättas. Av effektivitetsskäl bör det bli möjligt för skatttjänstemän i en medlemsstat att närvara eller medverka i administrativa utredningar i en annan medlemsstat. Ett mer direkt utbyte av upplysningar mellan förvaltningarna bör också föreskrivas för att påskynda och effektivisera biståndet.
- (10) Mot bakgrund av den ökade rörligheten på den inre marknaden och de begränsningar som införts genom fördraget eller annan lagstiftning beträffande de garantier som kan krävas av skattebetalare som inte är etablerade på det nationella territoriet, bör möjligheterna att begära indrivning eller säkerhetsåtgärder i en annan medlemsstat utvidgas. Eftersom en fordrans ålder är en avgörande faktor bör det vara möjligt för medlemsstaterna att begära ömsesidigt bistånd, även om inte alla inhemska indrivningsmetoder till fullo har uttömts, bland annat om tillämpningen av sådana förfaranden i den begärande medlemsstaten skulle medföra orimliga svårigheter.
- (11) En allmän skyldighet att översända begäran och handlingar i digitalt format och via ett elektroniskt nät samt noggranna bestämmelser om språk för begäran och handlingar bör göra det möjligt för medlemsstater att enklare och snabbare efterkomma begäran.
- (12) I samband med indrivningsförfarandet i den anmodade medlemsstaten kan den berörda personen bestrida fordran, delgivningen från myndigheterna i den begärande medlemsstaten eller det dokument som medger verkställighet. I sådana fall bör det föreskrivas att den berörda personen ska begära prövning vid behörig instans i den sökande medlemsstaten och att den anmodade myndigheten, såvida inte den sökande myndigheten begär annat, ska avbryta eventuella verkställighetsåtgärder som den inlett till dess att den sökande medlemsstatens behöriga myndighet har fattat ett beslut.
- (13) För att uppmuntra medlemsstaterna att avsätta tillräckliga resurser för indrivning av andra medlemsstaters fordringar bör den anmodade medlemsstaten ha möjlighet att ta ut kostnader relaterade till indrivningen av gäldenären.
- (14) Effektivitet skulle bäst kunna uppnås om den anmodade myndigheten, när den verkställer en begäran om bistånd, kan använda sig av de befogenheter den har enligt den nationella lagstiftning som gäller för fordringar på samma eller liknande skatter eller avgifter. I avsaknad av en liknande skatt eller avgift är det lämpligaste förfarandet det förfarande som föreskrivs i den anmodade medlemsstatens lagstiftning om fordringar avseende inkomstskatt. Denna användning av den nationella lagstiftningen bör i allmänhet inte tillämpas på den förmånsrätt som beviljats fordringar som uppkommit i den anmodade medlemsstaten. Det bör dock vara möjligt att utvidga förmånsrätten till fordringar från andra medlemsstater på grundval av en överenskommelse mellan de berörda medlemsstaterna.

- (15) När det gäller preskriptionstid är det nödvändigt att förenkla de gällande reglerna genom att föreskriva att den gällande lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten i allmänhet reglerar hur preskriptionstider kan skjutas upp, avbrytas eller förlängas, med undantag för om det inte är möjligt att skjuta upp, avbryta eller förlänga preskriptionstiden enligt den gällande lagstiftningen i den staten.
- (16) Effektiviteten kräver att upplysningar som lämnats inom ramen för det ömsesidiga biståndet får användas i den medlemsstat som erhåller upplysningar för andra ändamål än de som anges i detta direktiv, om detta är tillåtet enligt den nationella lagstiftningen i både den medlemsstat som tillhandahåller upplysningarna och den medlemsstat som erhåller upplysningarna.
- (17) Detta direktiv bör inte hindra fullgörandet av skyldigheter till följd av bilaterala eller multilaterala överenskommelser eller uppgörelser om att lämna ett vidare bistånd.
- (18) De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra detta direktiv bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter ⁽¹⁾.
- (19) I enlighet med punkt 34 i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning uppmantras medlemsstaterna att för egen del och i unionens intresse upprätta egna tabeller som så långt det är möjligt visar överensstämmelsen mellan detta direktiv och införlivandeåtgärderna samt att offentliggöra dessa tabeller.
- (20) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen att föreskriva ett enhetligt system för bistånd för indrivning på den inre marknaden, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av den enhetlighet, ändamålsenlighet och effektivitet som krävs, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (21) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i

Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

Detta direktiv fastställer de bestämmelser enligt vilka medlemsstaterna ska ge bistånd för indrivning i en medlemsstat av de fordringar som avses i artikel 2 och som uppstår i en annan medlemsstat.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Detta direktiv ska gälla för fordringar som avser
 - a) alla skatter och avgifter som tas ut av en medlemsstat eller på en medlemsstats vägnar eller av dess territoriella eller administrativa enheter, inbegripet de lokala myndigheterna, eller på deras vägnar eller på unionens vägnar,
 - b) återbetalning, intervention och andra åtgärder som ingår i systemet för hel- eller delfinansiering från Europeiska garantifonden för jordbruket och Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling, inbegripet de belopp som ska upp bäras i samband med dessa åtgärder,
 - c) avgifter och andra pålagor inom ramen för den gemensamma organisationen av marknaden för socker.
2. Tillämpningsområdet för detta direktiv ska även omfatta
 - a) administrativa påföljder, böter, avgifter och tilläggsavgifter som avser fordringar för vilka ömsesidigt bistånd kan begäras i enlighet med punkt 1 och som tagits ut av de förvaltningsmyndigheter som är behöriga att ta ut de berörda skatterna eller avgifterna, eller genomföra administrativa utredningar som rör dem, eller som bekräftats av administrativa eller rättsliga organ på begäran av dessa förvaltningsmyndigheter,

⁽¹⁾ EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

b) avgifter för intyg och liknande handlingar som utfärdas i samband med administrativa förfaranden som avser skatter eller avgifter,

c) räntor och kostnader som avser de fordringar för vilka ömsesidigt bistånd kan begäras i enlighet med punkt 1 eller led a eller b i den här punkten.

3. Detta direktiv ska inte gälla för

a) obligatoriska socialavgifter som ska betalas till en medlemsstat eller en medlemsstats territoriella enheter, eller till of-
fentligrättsliga socialförsäkringsinstitutioner,

b) avgifter som inte avses i punkt 2,

c) avgifter av avtalsmässig karaktär, t.ex. betalning för allmän-
nyttiga tjänster,

d) straffrättsliga påföljder som utdöms på grundval av allmänt
åtal eller andra straffrättsliga påföljder som inte omfattas av
punkt 2 a.

Artikel 3

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

a) *sökande myndighet*: ett centralt kontaktkontor, ett kontaktkontor eller ett kontaktorgan i en medlemsstat som begär bistånd som avser en fordran enligt artikel 2.

b) *anmodad myndighet*: ett centralt kontaktkontor, ett kontaktkontor eller ett kontaktorgan i en medlemsstat som tar emot en begäran om bistånd.

c) *person*:

i) en fysisk person,

ii) en juridisk person,

iii) om gällande lagstiftning medger det, en sammanslutning av personer som har befogenhet att utföra rättshandlingar men som inte har en juridisk persons rättsställning, eller

iv) varje annan juridisk konstruktion, oavsett slag eller form, och oavsett om den har status som juridisk person eller ej, som äger eller förvaltar tillgångar som, inklusive inkomster

som härrör därifrån, omfattas av en skatt som täcks av detta direktiv.

d) *på elektronisk väg*: med hjälp av elektronisk utrustning för behandling, inbegripet digital signalkomprimering, och lagring av information, via kabel, radio, optisk teknik eller andra elektromagnetiska medel.

e) *CCN-nätet*: den gemensamma plattform, som bygger på Gemensamma kommunikationsnätet (CCN), vilken unionen har utformat för att säkerställa all överföring på elektronisk väg mellan behöriga myndigheter på området för tull och beskattning.

Artikel 4

Organisation

1. Varje medlemsstat ska senast den 20 maj 2010 informera kommissionen om den eller de myndigheter som är behöriga för tillämpningen av detta direktiv (nedan kallad *den behöriga myndigheten*) och ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om eventuella ändringar.

Kommissionen ska göra informationen tillgänglig för övriga medlemsstater och offentliggöra en förteckning över medlemsstaternas behöriga myndigheter i *Europeiska unionens officiella tidning*.

2. Den behöriga myndigheten ska utse ett centralt kontaktkontor, vilket ska ha huvudansvaret för kontakter med andra medlemsstater när det gäller ömsesidigt bistånd som omfattas av detta direktiv.

Det centrala kontaktkontoret får även utses till att ansvara för kontakterna med kommissionen.

3. Den behöriga myndigheten i varje medlemsstat får utse kontaktkontor som ska ansvara för kontakterna med andra medlemsstater i fråga om ömsesidigt bistånd som gäller en eller flera specifika typer eller kategorier av de skatter och avgifter som avses i artikel 2.

4. Den behöriga myndigheten i varje medlemsstat får utse andra kontor än det centrala kontaktkontoret eller kontaktkontoret till kontaktorgan. Kontaktorganen ska begära eller bevilja ömsesidigt bistånd enligt detta direktiv inom ramen för sin särskilda territoriella eller operativa behörighet.

5. Om ett kontaktkontor eller ett kontaktorgan tar emot en begäran om ömsesidigt bistånd som kräver att det agerar utom ramen för den behörighet som tilldelats det ska det utan dröjsmål överlämna denna begäran till det behöriga kontoret eller organet, om detta är känt, eller till det centrala kontaktkontoret, och underrätta den begärande myndigheten.

6. Den behöriga myndigheten i varje medlemsstat ska informera kommissionen om sitt centrala kontaktkontor och alla kontaktkontor eller kontaktorgan som den har utsett. Kommissionen ska göra denna information tillgänglig för medlemsstaterna.

7. Varje kontakt ska tas av det centrala kontaktkontoret eller på dess vägnar eller, från fall till fall, med dess samtycke, och det centrala kontaktkontoret ska säkerställa en effektiv kommunikation.

KAPITEL II

UTBYTE AV UPPLYSNINGAR

Artikel 5

Begäran om upplysningar

1. På begäran av den sökande myndigheten ska den anmodade myndigheten tillhandahålla alla upplysningar som kan förutses vara relevanta för den sökande myndigheten vid indrivningen av dess fordringar enligt artikel 2.

I syfte att tillhandahålla dessa upplysningar ska den anmodade myndigheten se till att de administrativa utredningar genomförs som krävs för att erhålla dem.

2. Den anmodade myndigheten ska inte vara skyldig att tillhandahålla upplysningar

- a) som den inte skulle kunna erhålla för att driva in liknande fordringar som uppstår i den anmodade medlemsstaten,
- b) som skulle avslöja affärs- och industrihemligheter eller yrkeshemligheter,
- c) som om de yppas skulle kunna vara till skada för säkerheten eller strida mot allmän ordning i den anmodade medlemsstaten.

3. Under inga omständigheter får punkt 2 tolkas så att den tillåter en medlemsstats anmodade myndighet att vägra att

lämna upplysningar enbart på grund av att dessa upplysningar innehas av en bank, ett annat finansinstitut, en förvaltare eller en person som agerar i egenskap av ombud eller förvaltare, eller på grund av att upplysningarna rör ägarintressen i en person.

4. Den anmodade myndigheten ska underrätta den sökande myndigheten om skälen till att den inte efterkommer en begäran om upplysningar.

Artikel 6

Utbyte av upplysningar utan föregående begäran

Om en återbetalning av skatter eller avgifter, utom mervärdesskatt, hänför sig till en person som är etablerad eller som har hemvist i en annan medlemsstat, får den medlemsstat från vilken återbetalningen ska ske underrätta etablerings- eller hemvistmedlemsstaten om den kommande återbetalningen.

Artikel 7

Närvaro vid myndigheter och medverkan i administrativa utredningar

1. I syfte att främja det ömsesidiga bistånd som föreskrivs i detta direktiv får tjänstemän som bemyndigats av den sökande myndigheten, efter överenskommelse mellan den sökande myndigheten och den anmodade myndigheten och i enlighet med de bestämmelser som den anmodade myndigheten fastställt,

- a) närvara på de kontor där förvaltningsmyndigheterna i den anmodade medlemsstaten utför sina arbetsuppgifter,
- b) närvara vid de administrativa utredningar som utförs på den anmodade medlemsstatens territorium,
- c) bistå de behöriga tjänstemännen i den anmodade medlemsstaten under domstolsförfaranden i den medlemsstaten.

2. Om det är tillåtet enligt den gällande lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten kan det i den överenskommelse som avses i punkt 1 b föreskrivas att tjänstemän från den begärande medlemsstaten får höra enskilda personer och granska handlingar.

3. De tjänstemän som av den sökande myndigheten har bemyndigats att tillämpa de möjligheter som punkterna 1 och 2 erbjuder ska alltid kunna visa upp ett skriftligt tillstånd som anger deras identitet och befattning.

KAPITEL III

BISTÅND FÖR DELGIVNING AV HANDLINGAR

Artikel 8

Begäran om delgivning av vissa handlingar rörande fordringar

1. Den anmodade myndigheten ska på begäran av den sökande myndigheten delge mottagaren alla handlingar, inbegripet de som är av juridisk karaktär, från den sökande medlemsstaten vilka rör en fordran enligt artikel 2 eller indrivning av en sådan.

Begäran om delgivning ska åtföljas av ett standardformulär med åtminstone följande uppgifter:

- a) Namn, adress och andra uppgifter som är relevanta för identifiering av mottagaren.
- b) Syftet med delgivningen och den tidsfrist inom vilken delgivningen ska utföras.
- c) En beskrivning av den bifogade handlingen samt den berörda fordrans art och belopp.
- d) Namn, adress och andra kontaktuppgifter avseende
 - i) det kontor som är ansvarigt för den bifogade handlingen och, om detta inte är detsamma,
 - ii) det kontor som kan lämna ytterligare upplysningar om den delgivna handlingen eller om möjligheterna att bestrida betalningsskyldigheten.

2. Den sökande myndigheten ska begära delgivning enligt denna artikel endast när den inte kan utföra delgivningen i enlighet med gällande bestämmelser för delgivning av den berörda handlingen i den sökande medlemsstaten, eller när sådan delgivning skulle medföra orimliga svårigheter.

3. Den anmodade myndigheten ska omedelbart underrätta den sökande myndigheten om de åtgärder som vidtagits med anledning av dess begäran om delgivning, särskilt om vilket datum handlingen delgavs mottagaren.

Artikel 9

Delgivningssätt

1. Den anmodade myndigheten ska säkerställa att delgivning i den anmodade medlemsstaten utförs i enlighet med den anmodade medlemsstatens gällande nationella lagstiftning, förordningar och administrativa praxis.

2. Punkt 1 ska inte påverka annan typ av delgivning som genomförs av en behörig myndighet i den sökande medlemsstaten i enlighet med de bestämmelser som gäller i den medlemsstaten.

En behörig myndighet etablerad i den sökande medlemsstaten får delge alla handlingar direkt med rekommenderad post eller på elektronisk väg till en person som befinner sig på en annan medlemsstats territorium.

KAPITEL IV

INDRIVNING ELLER SÄKERHETSÅTGÄRDER

Artikel 10

Begäran om indrivning

1. Den anmodade myndigheten ska på begäran av den sökande myndigheten driva in fordringar som omfattas av ett dokument som medger verkställighet i den sökande medlemsstaten.

2. Så snart den sökande myndigheten erhåller relevanta upplysningar om det ärende som ligger till grund för begäran om indrivning ska den vidarebefordra dessa till den anmodade myndigheten.

Artikel 11

Villkor för en begäran om indrivning

1. Den sökande myndigheten får inte begära indrivning om och så länge som fordran och/eller det dokument som medger dess verkställighet i den sökande medlemsstaten bestrids i den medlemsstaten, med undantag för de fall då artikel 14.4 tredje stycket tillämpas.

2. Innan den sökande myndigheten begär indrivning ska de lämpliga indrivningsförfaranden som finns i den sökande medlemsstaten tillämpas, utom i följande fall:

- a) Om det är uppenbart att det inte finns några tillgångar för indrivning i den sökande medlemsstaten eller att dessa förfaranden inte kommer att leda till att hela beloppet betalas, och den sökande myndigheten har särskilda upplysningar som visar att den berörda personen har tillgångar i den anmodade medlemsstaten.
- b) Om tillämpningen av sådana förfaranden i den sökande medlemsstaten skulle medföra orimliga svårigheter.

Artikel 12

Dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten och andra bifogade handlingar

1. En begäran om indrivning ska åtföljas av ett enhetligt dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten.

Detta enhetliga dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten ska motsvara huvudinnehållet i det ursprungliga dokument som medger verkställighet och utgöra den enda grundvalen för indrivningen och de säkerhetsåtgärder som vidtas i den anmodade medlemsstaten. Det ska inte bli föremål för någon form av åtgärd för erkännande, komplettering eller ersättande i den medlemsstaten.

Det enhetliga dokument som medger verkställighet ska innehålla åtminstone följande information:

- a) Uppgifter som är relevanta för identifiering av det ursprungliga dokumentet som medger verkställighet, en beskrivning av fordran, inbegripet dess art, vilken period den omfattar, eventuella datum av betydelse för verkställighetsförfarandet samt fordrans storlek och dess olika delar såsom kapital, upplupen ränta m.m.
- b) Namn och andra uppgifter som är relevanta för identifiering av gäldenären.
- c) Namn, adress och andra kontaktuppgifter avseende
 - i) det kontor som är ansvarigt för fastställandet av fordran och, om detta inte är detsamma,
 - ii) det kontor som kan lämna ytterligare upplysningar om fordran eller möjligheterna att bestrida betalningsskyldigheten.

2. En begäran om indrivning av en fordran får åtföljas av andra handlingar som avser fordran och som utfärdats i den sökande medlemsstaten.

Artikel 13

Verkställighet av begäran om indrivning

1. När det gäller indrivningen i den anmodade medlemsstaten ska varje fordran för vilken indrivning begärts behandlas som om den var den anmodade medlemsstatens fordran, om inte annat föreskrivs i detta direktiv. Den anmodade myndigheten ska utnyttja sina befogenheter och förfaranden enligt den anmodade medlemsstatens lagar, förordningar eller administrativa bestämmelser för fordringar som avser samma eller, i avsaknad av detta, en liknande skatt eller avgift, om inte annat föreskrivs i detta direktiv.

Om den anmodade myndigheten anser att samma eller liknande skatter eller avgifter inte tas ut på dess territorium ska den utnyttja sina befogenheter och förfaranden enligt den anmodade medlemsstatens lagar, förordningar eller administrativa bestämmelser för fordringar som avser inkomstskatt, om inte annat föreskrivs i detta direktiv.

Den anmodade medlemsstaten ska inte vara skyldig att bevilja andra medlemsstaters fordringar den förmånsrätt som ges liknande fordringar som uppkommer i den medlemsstaten, om inte annat har överenskommit mellan de berörda medlemsstaterna eller föreskrivs i den anmodade medlemsstatens lagstiftning. En medlemsstat som beviljar förmånsrätt för en annan medlemsstats fordringar får inte vägra att bevilja samma förmånsrätt för andra medlemsstaters samma eller liknande fordringar, på samma villkor.

Den anmodade medlemsstaten ska driva in fordran i den egna valutan.

2. Den anmodade myndigheten ska snarast underrätta den sökande myndigheten om eventuella åtgärder som vidtagits med anledning av begäran om indrivning.

3. Från den dag då begäran om indrivning tas emot ska den anmodade myndigheten ta ut ränta för sen betalning i enlighet med den anmodade medlemsstatens gällande lagar, förordningar och administrativa bestämmelser.

4. Den anmodade myndigheten får, om den anmodade medlemsstatens gällande lagar, förordningar eller administrativa bestämmelser så medger, bevilja gäldenären betalningsuppskov eller godkänna ett avbetalningsförfarande och ta ut ränta för detta. Den ska därefter informera den sökande myndigheten om varje sådant beslut.

5. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 20.1 ska den anmodade myndigheten till den sökande myndigheten överföra det fordringsbelopp som den har drivit in samt den ränta som avses i punkterna 3 och 4 i den här artikeln.

Artikel 14

Tvister

1. Tvister avseende fordran, det ursprungliga dokument som medger verkställighet i den sökande medlemsstaten eller det enhetliga dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten och tvister avseende giltigheten av en delgivning som gjorts av en behörig myndighet i den sökande medlemsstaten ska prövas av den sökande medlemsstatens behöriga instanser. Om fordran, det ursprungliga dokument som medger verkställighet i den sökande medlemsstaten eller det enhetliga dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten i samband med indrivning bestrids av en berörd part ska den anmodade myndigheten informera den berörda parten om att eventuell talan ska väckas vid behörig instans i den sökande medlemsstaten i enlighet med den lagstiftning som gäller där.

2. Tvister som rör verkställighetsåtgärder som vidtagits i den anmodade medlemsstaten eller giltigheten av en delgivning som utförts av en behörig myndighet i den anmodade medlemsstaten ska prövas av den behöriga instansen i den medlemsstaten i enlighet med dess lagar och förordningar.

3. Om ett sådant ärende som avses i punkt 1 har förts inför den behöriga instansen i den sökande medlemsstaten ska den sökande myndigheten underrätta den anmodade myndigheten om detta och meddela vilka delar av fordran som inte bestrids.

4. Så snart den anmodade myndigheten har erhållit de upplysningar som avses i punkt 3, antingen från den sökande myndigheten eller från den berörda parten, ska den skjuta upp verkställandet av den del av fordran som bestrids, i avvaktan på det beslut som den behöriga instansen fattar i detta ärende, såvida inte den sökande myndigheten begär något annat enligt tredje stycket i den här punkten.

På begäran av den sökande myndigheten, eller om den anmodade myndigheten annars bedömer det nödvändigt, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 16, får den anmodade myndigheten vidta säkerhetsåtgärder för att säkerställa indrivningen, om gällande lagar eller förordningar i den anmodade medlemsstaten medger ett sådant förfarande.

Den sökande myndigheten får i enlighet med gällande lagar, förordningar och administrativ praxis i den sökande medlemsstaten be den anmodade myndigheten att driva in en fordran som bestrids eller en bestridd del av en fordran om gällande lagar, förordningar och administrativ praxis i den anmodade medlemsstaten tillåter en sådan åtgärd. En sådan begäran ska vara motiverad. Om ärendet senare avgörs till gäldenärens fördel ska den sökande myndigheten ansvara för återbetalningen av hela det indrivna beloppet och eventuell ersättning som följer av gällande lagstiftning i den anmodade medlemsstaten.

Om ett förfarande för ömsesidig överenskommelse har inletts av den sökande eller den anmodade medlemsstatens behöriga myndigheter och om resultatet av förfarandet kan påverka fordran med avseende på vilken bistånd har begärts ska indrivningsåtgärderna skjutas upp eller stoppas till dess att det förfarandet har avslutats, såvida det inte rör ett fall med omedelbar brådska på grund av bedrägeri eller insolvens. Om indrivningsåtgärderna skjuts upp eller stoppas ska andra stycket tillämpas.

Artikel 15

Ändring eller återkallelse av begäran om bistånd för indrivning

1. Den sökande myndigheten ska omedelbart underrätta den anmodade myndigheten om eventuell senare ändring eller återkallelse av dess begäran om indrivning och ange skälen för denna ändring eller detta tillbakadragande.

2. Om ändringen av begäran orsakats av ett beslut av den behöriga instans som avses i artikel 14.1 ska den sökande myndigheten översända detta beslut tillsammans med ett reviderat enhetligt dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten. Den anmodade myndigheten ska därefter fortsätta med ytterligare indrivningsåtgärder på grundval av det reviderade dokumentet.

Den indrivning eller de säkerhetsåtgärder som redan vidtagits på grundval av det ursprungliga enhetliga dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten kan fortsätta på grundval av det reviderade dokumentet, såvida inte ändringen av begäran beror på att det ursprungliga dokument som medgav verkställighet i den sökande medlemsstaten eller det ursprungliga enhetliga dokument som medgav verkställighet i den anmodade staten förklarats ogiltigt.

Artiklarna 12 och 14 är tillämpliga med avseende på det reviderade dokumentet.

Artikel 16

Begäran om säkerhetsåtgärder

1. På begäran av den sökande myndigheten ska den anmodade myndigheten vidta säkerhetsåtgärder, ifall detta är tillåtet enligt dess nationella lagstiftning och är i överensstämmelse med dess administrativa praxis, för att säkerställa indrivning om en fordran eller det dokument som möjliggör verkställighet i den sökande medlemsstaten är bestridd när begäran görs eller om fordran ännu inte är föremål för ett dokument som medger verkställighet i den sökande medlemsstaten, om säkerhetsåtgärder också är möjliga i en liknande situation enligt nationell lagstiftning och administrativ praxis i den sökande medlemsstaten.

Den handling som utfärdats för att medge säkerhetsåtgärder i den sökande medlemsstaten, och som avser den fordran för vilken ömsesidigt bistånd begärs ska, i förekommande fall, bifogas begäran om säkerhetsåtgärder i den anmodade medlemsstaten. Denna handling ska inte bli föremål för någon åtgärd för erkännande, komplettering eller ersättande i den anmodade medlemsstaten.

2. Begäran om säkerhetsåtgärder får åtföljas av andra handlingar som avser fordran och som utfärdats i den begärande medlemsstaten.

Artikel 17

Regler som gäller för begäran om säkerhetsåtgärder

I syfte att genomföra artikel 16 ska artiklarna 10.2, 13.1, 13.2, 14 och 15 gälla i tillämpliga delar.

Artikel 18

Begränsningar av den anmodade myndighetens skyldigheter

1. Den anmodade myndigheten ska inte vara skyldig att bevilja bistånd enligt artiklarna 10-16 om indrivningen av fordran på grund av gäldenärens situation skulle förorsaka allvarliga ekonomiska eller sociala svårigheter i den anmodade medlemsstaten, om gällande lagar, förordningar och administrativ praxis i den medlemsstaten tillåter ett sådant undantag för nationella fordringar.

2. Den anmodade myndigheten ska inte vara skyldig att bevilja det bistånd som avses i artiklarna 5 och 7-16 om den

ursprungliga begäran om bistånd enligt artikel 5, 7, 8, 10 eller 16 görs för fordringar som är äldre än fem år, beräknat från den dag då fordran skulle ha betalats i den sökande medlemsstaten till den dag den ursprungliga begäran om bistånd gjordes.

Om emellertid en fordran eller det ursprungliga dokument som medger verkställighet i den sökande medlemsstaten bestrids, ska femårsperioden anses börja den dag då det i den sökande medlemsstaten fastställs att fordran eller dokumentet som medger verkställighet inte längre får bestridas.

Dessutom ska femårsperioden anses börja den dag då hela betalningsfristen löper ut, i de fall de behöriga myndigheterna i den sökande medlemsstaten beviljar betalningsuppskov eller en avbetalningsplan.

I dessa fall ska den anmodade myndigheten dock inte vara skyldig att bevilja bistånd vad avser fordringar som är äldre än tio år, beräknat från den dag då fordran skulle ha betalats i den sökande medlemsstaten.

3. En medlemsstat ska inte vara skyldig att bevilja bistånd om det totala beloppet på de fordringar som omfattas av detta direktiv och för vilka bistånd begärs är mindre än 1 500 EUR.

4. Den anmodade myndigheten ska underrätta den sökande myndigheten om sina skäl till att inte efterkomma dess begäran om bistånd.

Artikel 19

Preskriptionsfrågor

1. Frågor avseende preskription ska uteslutande regleras av gällande lagstiftning i den sökande medlemsstaten.

2. När det gäller att skjuta upp, avbryta eller förlänga preskriptionstider ska alla åtgärder som vidtas av den anmodade myndigheten, eller på dennas vägnar, för att driva in fordringar till följd av en begäran om bistånd som leder till att preskriptionstiden skjuts upp, avbryts eller förlängs i enlighet med gällande lagstiftning i den anmodade medlemsstaten, anses ha samma verkan i den sökande medlemsstaten, under förutsättning att motsvarande verkan föreskrivs enligt gällande lagstiftning i den sökande medlemsstaten.

Om det inte är möjligt att skjuta upp, avbryta eller förlänga preskriptionstiden enligt gällande lagstiftning i den anmodade medlemsstaten ska alla åtgärder som vidtas av den anmodade myndigheten, eller på dennas vägnar, för att driva in fordringar till följd av en begäran om bistånd som, om de hade vidtagits av den sökande myndigheten eller på dennas vägnar i dess medlemsstat, skulle ha lett till att preskriptionstiden uppskötts, avbröts eller förlängdes i enlighet med gällande lagstiftning i den sökande medlemsstaten, anses ha vidtagits i den senare medlemsstaten vad gäller denna verkan.

Första och andra styckena ska inte påverka den sökande medlemsstatens behöriga myndigheters rätt att vidta åtgärder för att skjuta upp, avbryta eller förlänga preskriptionstiden i enlighet med gällande lagstiftning i den medlemsstaten.

3. Den sökande myndigheten och den anmodade myndigheten ska informera varandra om eventuella åtgärder som avbryter, skjuter upp eller förlänger preskriptionstiden för den fordran för vilken indrivning eller säkerhetsåtgärder begärts, eller som skulle kunna få denna verkan.

Artikel 20

Kostnader

1. Utöver de belopp som avses i artikel 13.5 ska den anmodade myndigheten eftersträva att från den berörda personen driva in och behålla alla kostnader den ådrar sig i samband med indrivningen, i enlighet med den anmodade medlemsstatens lagar och förordningar.

2. Medlemsstaterna ska ömsesidigt avstå från alla krav på ersättning för de kostnader som uppstått genom det ömsesidiga bistånd de ger varandra vid tillämpningen av detta direktiv.

När indrivning innebär ett särskilt problem, är förbunden med mycket stora kostnader eller avser organiserad brottslighet, får den sökande och den anmodade myndigheten emellertid komma överens om ersättning som är anpassad till det enskilda fallet.

3. Trots vad som sägs i punkt 2 ska den sökande medlemsstaten förbli betalningsskyldig gentemot den anmodade medlemsstaten för alla kostnader eller förluster som uppstår på

grund av åtgärder som bedöms vara ogrundade, antingen vad gäller fordrans riktighet, eller giltigheten hos det dokument som medger verkställighet och/eller säkerhetsåtgärder och som utfärdats av den sökande myndigheten.

KAPITEL V

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER FÖR ALLA TYPER AV BEGÄRAN OM BISTÅND

Artikel 21

Standardformulär och kommunikationsmedel

1. En begäran om upplysningar enligt artikel 5.1, en begäran om delgivning enligt artikel 8.1, en begäran om indrivning enligt artikel 10.1 eller en begäran om säkerhetsåtgärder enligt artikel 16.1 ska skickas på elektronisk väg med hjälp av ett standardformulär, såvida detta inte är ogenomförbart av tekniska skäl. Dessa formulär ska också i möjligaste mån användas för alla andra meddelanden som rör begäran.

Det enhetliga dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten, det dokument som medger säkerhetsåtgärder i den sökande medlemsstaten och övriga handlingar enligt artiklarna 12 och 16 ska också skickas elektroniskt, såvida detta inte är ogenomförbart av tekniska skäl.

I tillämpliga fall kan standardformulären åtföljas av rapporter, förklaringar och eventuella andra handlingar, eller bestyrkta kopior av eller utdrag ur dessa, vilka också ska skickas elektroniskt, såvida detta inte är ogenomförbart av tekniska skäl.

Standardformulär och elektronisk kommunikation får också användas för utbyte av upplysningar i enlighet med artikel 6.

2. Punkt 1 ska inte gälla de upplysningar och den dokumentation som erhålls genom närvaro vid myndigheter i en annan medlemsstat eller genom deltagande i administrativa utredningar i en annan medlemsstat i enlighet med artikel 7.

3. Om kommunikationen inte sker på elektronisk väg eller genom användning av standardformulär ska detta inte påverka giltigheten av de erhållna upplysningarna eller av de åtgärder som vidtas för att efterkomma en begäran om bistånd.

Artikel 22

Språkbestämmelser

1. Varje begäran om bistånd, standardformulär för delgivning och enhetliga dokument som medger verkställighet i den anmodade medlemsstaten ska översändas på eller åtföljas av en översättning till det officiella språket, eller ett av de officiella språken, i den anmodade medlemsstaten. Det faktum att vissa delar av dessa är skrivna på ett annat språk än det officiella språket eller ett av de officiella språken i den anmodade medlemsstaten ska inte påverka deras giltighet eller giltigheten av förfarandet om detta andra språk är ett språk som de berörda medlemsstaterna har enats om.

2. Handlingar för vilka delgivning begärs i enlighet med artikel 8 får skickas till den anmodade myndigheten på ett officiellt språk i den sökande medlemsstaten.

3. Om en begäran åtföljs av andra handlingar än de som avses i punkterna 1 och 2 får den anmodade myndigheten vid behov begära att den sökande myndigheten översätter dessa handlingar till det officiella språket, eller ett av de officiella språken, i den anmodade medlemsstaten, eller till ett annat språk som de berörda medlemsstaterna enats om bilateralt.

Artikel 23

Utlämnande av uppgifter och dokument

1. Alla upplysningar, oavsett form, som tillhandahålls vid tillämpning av detta direktiv ska omfattas av sekretess och åtnjuta det skydd som liknande upplysningar ges enligt den nationella lagstiftningen i den mottagande medlemsstaten.

Sådana upplysningar får användas i syfte att vidta verkställighets- eller säkerhetsåtgärder som avser fordringar som omfattas av detta direktiv. De får även användas för fastställelse och verkställighet av obligatoriska socialavgifter.

2. Personer som är vederbörligen ackrediterade av Europeiska kommissionens ackrediteringsmyndighet för säkerhet kan få tillgång till dessa upplysningar endast i den utsträckning det är nödvändigt för drift, underhåll och utveckling av CCN-nätet.

3. Den medlemsstat som tillhandahåller upplysningarna ska tillåta att de utnyttjas för andra ändamål än de som anges i punkt 1 i den medlemsstat som tar emot upplysningar, om upplysningarna får användas för liknande ändamål enligt lagstiftningen i den medlemsstat som tillhandahåller upplysningarna.

4. Om den sökande eller den anmodade myndigheten anser att upplysningar som har erhållits vid tillämpning av detta direktiv sannolikt kan vara till nytta för en tredje medlemsstat för de syften som avses i punkt 1, får den lämna dessa upplysningar till den medlemsstaten under förutsättning att detta överlämnande överensstämmer med de bestämmelser och de förfaranden som fastställs i detta direktiv. Den ska underrätta den medlemsstat från vilken uppgifterna härrör om sin avsikt att utbyta dessa uppgifter med en tredje medlemsstat. Den medlemsstat från vilken uppgifterna härrör kan motsätta sig ett sådant utbyte av uppgifter inom tio arbetsdagar från den dag som den mottog meddelandet från den medlemsstat som önskar utbyta uppgifterna.

5. Tillstånd att använda uppgifter i enlighet med punkt 3 som har tillhandahållits i enlighet med punkt 4 kan endast beviljas av den medlemsstat från vilken uppgifterna härrör.

6. Upplysningar, oavsett form, som tillhandahålls vid tillämpning av detta direktiv får åberopas eller användas som bevisning av alla myndigheter i den mottagande medlemsstaten, på samma grund som liknande upplysningar som har erhållits i den medlemsstaten.

KAPITEL VI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 24

Tillämpning av andra överenskommelser om bistånd

1. Detta direktiv ska inte påverka fullgörandet av skyldigheter till följd av bilaterala eller multilaterala överenskommelser eller ordningar om att lämna ett vidare bistånd, vilket inbegriper delgivning av rättsliga eller utomrättsliga handlingar.

2. När medlemsstaterna ingår sådana bilaterala eller multilaterala överenskommelser eller ordningar i frågor som omfattas av detta direktiv, utom när det gäller enskilda fall, ska de så snart som möjligt underrätta kommissionen om detta. Kommissionen ska i sin tur underrätta de övriga medlemsstaterna.

3. När medlemsstaterna tillhandahåller ett sådant större mått av ömsesidigt bistånd i enlighet med en bilateral eller multilateral överenskommelse eller ordning kan de använda nätet för elektronisk kommunikation och de standardformulär som antagits för tillämpningen av detta direktiv.

*Artikel 25***Kommittéförfarande**

1. Kommissionen ska biträdas av indrivningskommittén.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artiklarna 5 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas.

Den tidsfrist som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG ska vara tre månader.

*Artikel 26***Genomförandebestämmelser**

Kommissionen ska i enlighet med förfarandet i artikel 25.2 anta närmare föreskrifter för genomförandet av artiklarna 4.2, 4.3 och 4.4, 5.1, 8, 10, 12.1, 13.2, 13.3, 13.4 och 13.5, 15, 16.1 och 21.1.

I dessa föreskrifter ska åtminstone följande anges:

- a) Praktiska arrangemang för organisering av kontakterna mellan de centrala kontaktkontoren, de andra kontaktkontoren och de kontaktorgan som avses i artikel 4.2, 4.3 och 4.4 i de olika medlemsstaterna samt kontakterna med kommissionen.
- b) Med vilka kommunikationsmedel meddelanden mellan myndigheterna får sändas.
- c) Format och andra detaljer för de standardformulär som ska användas vid tillämpningen av artiklarna 5.1, 8, 10.1, 12.1 och 16.1.
- d) Föreskrifter om omräkning av de belopp som ska drivas in och överföring av belopp som drivits in.

*Artikel 27***Rapportering**

1. Varje medlemsstat ska senast den 31 mars varje år meddela kommissionen följande:
 - a) Antalet framställningar om upplysningar, delgivning och indrivning eller säkerhetsåtgärder som den skickar till varje anmodad medlemsstat och som den tar emot från varje sökande medlemsstat per år.
 - b) Beloppet på de fordringar man begär bistånd för indrivning och de belopp som drivs in.
2. Medlemsstaterna får också tillhandahålla alla andra upplysningar som kan vara av värde för utvärderingen av det ömsesidiga bistånd som lämnas enligt detta direktiv.

3. Kommissionen ska till Europaparlamentet och rådet vart femte år lämna en rapport om hur den ordning som inrättas genom detta direktiv fungerar.

*Artikel 28***Införlivande**

1. Medlemsstaterna ska senast den 31 december 2011 anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska omedelbart underrätta kommissionen om detta.

De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2012.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

*Artikel 29***Upphävande av direktiv 2008/55/EG**

Direktiv 2008/55/EG ska upphöra att gälla från och med den 1 januari 2012.

Hänvisningar till det upphävda direktivet ska anses som hänvisningar till det här direktivet.

*Artikel 30***Ikraftträdande**

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

*Artikel 31***Adressater**

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 16 mars 2010.

På rådets vägnar

E. SALGADO

Ordförande